

34. Διστή *Άκροστιχης.*

Τὰ μὲν πρῶτα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων σχῆματίου Μούσαν, τὰ δὲ τρίτα Αστερίσμον:

1, Θεά τῆς θαλάσσης; 2, Ἀρχαῖο; βασιλεὺς; 3, Θρησκευτικός μεταρρυθμιστής; 4, Τραγικός ποιητής; 5, Ἀρχαῖος βασιλεὺς; 6, Μυθοποιός.

Ἐστάλη υπὸ τῆς Γλυπτοκοντάλας

35. Γρίφος.

ε ε ε	ονς	ονς
ε ε ε	εγ	θο ονς
ε ε ε	ονς	ονς
τῷ		

Ἐστάλη υπὸ τοῦ Ἐλευθέρου "Ελληνος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Τὴν προσφιλήν Ἀθάνατον Ἑλλάδα συλληπούμενα ἔγκαρδίως διὰ τὸν θάνατον τοῦ προσφιλοῦς πατρός της.—Νικηφόρος Οὐρανός, Ἐσαινὴ Σοπέρα, Γλυκεῖα Ἑλλάς. (H-31)

Ἐνθερμα συγχαρητήρια, Ἐσαινὴ Ζωὴ μου, διὰ τὸ βράβευσόν σου.—Σοῦ ζητῶ μυρίας συγγράμμων, ἀγάπητή ἀρχοντούλα, διὰ μακράν σιωπή μου. Σὲ συγχαίρω ἔγκαρδίως διὰ τὴν βράβευσή σου.—Μυρίας θερμάς εὐχαριστίας, φίλε Ναντόπα, δὲ ἔξοχα δελτάριά σας. Σᾶς εὐχόμαι πλήρη ἐπιτυχίαν εἰς νέον διάδημά σας.—Δέν ἀκόντιμαι, Μαρίκα, πλέον τί κριμά!—Τόσον ἡτο ἡ ἀγάπη σου Ἐσμεράλδα!—Γλυκεῖα Ἑλλάς. (H-32)

Α φῶν προεξάρχετε ως «Ιαπωνέζοι»
Α ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
καὶ ΖΗΤΩ Η ΕΛΛΑΣ

ὑποστηρίξαμεν ἐκένυμως σύμπαντα αἱαπωνίκων συνδιασμούν, καταμαριζόντες ἀνοικτήριμόν τοῦ Λευκοκόμαγνον.—Ἐλληνούμφωνον, Ἀρχικοπούλακας, Ἐλευνίτα, Ξεκονταμένος, Ζουρλομανδίας, Κοκκινοσκούφιτα, Φωνητόλιπον, Καλλικρατίδας. (H-62)

Εὐχαριστώς δέχομαι πρότασίν σας, τῆς Φράντης τοῦ Ἀγριολούδου, ἀλλὰ πρὸς θεοῦ λίγη φιλοκαλία εἰς τὴν ἐλλογήν, γιατὶ μου ἔρχεται ὄρεξις νὰ φέρω Μπαλωμένην Φουφούλα. "Οσοι θέλουν νὰ λουσθοῦν εἰς τὰ νερά μου δὲ μὲ φησίσουν.—Δήμητρη. (H-63)

Γιὰ τὰ γενέθλια σου, φίλε Δικηγόρος τῆς Νεολατας, μὲ δήμου τὴν καρδιά σου εὐχομαι νὰ ράινων τὴν ζωὴν σου ἀδιάκοπα τριαντάψυλλα ἀληθηγεῖς εὐδαιμονίας.—Κορδόναρος

Βλέποντας ἀπὸ τὶς ἀγγελίες τοῦ περασμένου φύλλου τὴν μανūλα τοῦ πλάκωτος τὸν ὑπεροπτικὸν συνδιασμό καὶ πῶς κανέται ὑπογήρητος τοῦ δὲν δὲν τὸν τρυπωδῆσθαι στὸ πρότυπο φημοδέλτιο, φεύγω καὶ ἀπόμενο φεύγω μαρικίνος αὐτὸν καὶ ἀσπρίζοντας ἀντιθέτους, γιὰ νὰ μη φάω τερεκὲ ξεγάρωτο.—Υπεροπταριδικός. (H-66)

Α στέια διῶν ἐντύπωσιν ἐπρέξητεν ἡ δημοσίευσις "Υμιον τῆς Ἐλευθερίας. Ἀξιοπετή σιγήν διὰ βίβαιου ἀλλως τε ἀποτέλεσμα Ὀνειροπόλου τῆς Δέξιης, ἀπεδωκεν εἰς γυμνότητα ὑποστηρίξεως ἀλλὰ γελῆ καλῶς δὲ γελῶν τελευταῖος.—Χονδροκέφαλος

Τοῦ ποστηρίζομεν τὸ
ΖΗΤΩ Η ΕΛΛΑΣ
Συνιανὴ Ναντόπολια, Συνιανὴ Ξανθόνια,
Πτερόεσσα Ἐκτίς, Μαραμένο Μπουνιόπολη,
Συνιανὴ Ηγεμονία. (H-81)

ΜΑΡΜΑΡΟΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΑΣ
ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΠΡΟΣ ΒΡΑΒΕΥΣΙΝ
ΕΝ ΤΩΙ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΙ

Ο Μαρμαρομένος Βασιλῆς, ψευδώνυμον κατ' ἔξοχην ἐδυνατόν, εἶναι τὸν ταῦτα καὶ ψευδώνυμον κατ' ἔξοχην ἰδεάδες. Δὲν τὸ διέπλασε ἡ φαντασία ἐνδές ἀνθρώπου: Τὸ διέπλασε ἡ φαντασία ἐνδές λιοῦ διοκήσουν, ἡ φαντασία ἐνδές λαοῦ τὰ μάλια ποιητικῶν, ἡ φαντασία τοῦ ἀθλητικοῦ λαοῦ, καὶ τὸ ἔξεδήλωσε εἰς λέξεις ἀρμονιάς, δὲ ψυλλοῦς, ἡ παράδοσις, καὶ ἡ ζωτανὴ ποίησις τῶν δημοτικῶν τραγουδῶν. (H, 65)

Τὸ δοσοφία τοῦ Μαρμαρομένου Βασιλῆα ἐπιβάλλεται εἰς πάντα Ἑλληνόπολα, ἐπειδὴ ἡ ὑποψηφιότητος τοῦ ἐραστηκοπέτου τοῦ ἔργου τοῦ γέροντος τοῦ οὐρανού ποιήσεις καὶ ἡ παράδοσις τοῦ λαοῦ περιεβαλοῦν διά παντούδις αἴγιλης καὶ πατά τὴν ὥραν τῆς πτώσεως διὰ τραγικῆς τυρος περιπατεῖται. Η ἐλληνικὴ ποίησις τὸν διάνησης μὲ δῆλην τηρούμαντιν της τραγούδης. Τὸ διέπλασε ἡ φαντασία ἐνδές λιοῦ διοκήσουν, ἡ φαντασία ἐνδές λαοῦ τὰ μάλια ποιητικῶν, ἡ φαντασία τοῦ ἀθλητικοῦ λαοῦ, καὶ τὸ ἔξεδήλωσε εἰς λέξεις ἀρμονιάς, δὲ ψυλλοῦς, ἡ παράδοσις, καὶ ἡ ζωτανὴ ποίησις τῶν δημοτικῶν τραγουδῶν. (H, 65)

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ἐπιστέλλεται νὰ ἀσπρισθῇ ὑπὸ παντες, ἀτεμπέτως, ἐκλογέως, καθόσον ἀπορρέει ἐκ τῶν σπλάγχνων τῆς Διαπλασιακῆς κυνήσεως.
— Διαπλασιομανῆς. (H, 78)

ΑΥΤΟ ΕΙΝΕ!!

Α θάνατη, θερμὰ συλλυπητήρια! — Καφεδόμπουρο καὶ Σπλαγχνοκοντάλας, διατίσιωπάτε τὸν πολὺ; Χαιρετισμὸς ἀρ' τὴ γενενεά τας—Πρώτην Οδρόπιον Τόξον (Μενέλαος Πάγκαλος). (H, 73)

ΚΑΛΑΙΣΘΗΣΙΑ ΑΥΤΟΒΟΥΑΙΑ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΦΙΛΟΚΑΛΙΑ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΝ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΑΡΜΑΡΟΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΑΣ
ΕΘΝΙΚΟΝ ΔΙΕΘΕΔΕΣ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Η ΘΑΝΑΤΟΣ
ΕΥΓΕΝΗΣ ΦΙΛΟΔΟΞΙΑ
ΔΕΥΚΟΚΥΜΑΝΤΟΣ ΑΙΓΑΙΔΑΟΣ
ΑΦΡΟΚΡΙΝΟ
ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΑΚΡΟΓΙΑΔΙ
ΥΠΕΡ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
ΕΛΛΗΝΟΝΗΑΙΣ
ΚΑΙ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΝ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Εξεδόθη πρὸ διλόγου:

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Φαίδωνος).

ΔΙΓΓΗΜΑΤΑ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

Κομψίσταντον βιβλίον, ἐν 200 σελίδων μὲ καλλιτεχνικὸν τριχωμον ἐξώφυλλον, διοικον πρὸς τὰς προσεδοθεῖται δύο Σειράς καὶ περιέχει τέσσερα διηγήματα Διηγήματα.

ΤΙΜΑΤΑΙ Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δο. 3
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν φρ. χο. 3

Οι ἐμβάσοντες δο. ἢ φρ. 3 λαμπάνουν αἱμάτους καὶ τὰς τρεῖς Σειράς τῶν Διηγήματων, οἱ δὲ ἐμβάσοντες δο. ἢ φρ. 10, λαμβάνουν μαζί καὶ τὴν "Μαρμαρομένου Βασιλῆα".

— Απευθύνετον εἰτε πρὸ τὸ Γεωργεῖον τῆς Διαπλασεως, εἰτε ἀπ' εὐθείας πρὸ τὸν Γρ. Ξενόπουλον, 38 δόδος Εὐθύπολου, εἰς τὴν Ηγεμονία.

— Καὶ ποὺ νὰ πηγαίνῃ; ἢ-ρωτησεν ὁ μυλωνᾶς φύσει περίεργος.

ΗΛΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ "Υπουργείου τῆς Παιδείας" ὡς τὸ κατ' ἔξοχην παιδικὸν περιοδικὸν σύγχρονα, διῆδεται παιδισκὸν εἰς τὴν χάραν ήμερων οὐρανού παιδικού περιοδικού.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:

Ἐπηρεα... δο. 8,—

Ἐβάμηνος... > 4,50

Τεριμηνος... > 2,50

Αι συνδρομαὶ ἀσχονται τὴν Ιην ἑκατόν μηνος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟΥ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Περίοδος Β'.—Τόμος 15ος

Ἐν Αθήναις, 29 Δεκεμβρίου 1907

ΤΙΜΗ ΕΚΔΟΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χο. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἑταῖν, Α' καὶ Β' περιδού

τιμῶνται ἑκατόν λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Οδός Εὐριπίδου ἁρ. 88, παρὰ τὸ Βαρβάνειον.

Ἐτος 30ον.—Ἀριθ. 5

ΜΥΣΤΗΡΙΟΛΕΞ ΕΓΚΛΗΜΑ

(ΜΥΕΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΡΑΙΟΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν, ὃ ἀνεμος τῷ ἔφαντη εὐνοϊκός, καὶ ἀν αἰτέοντας φύλλουν διετράνωσαν πανηγυρικῶν τὴν πρὸ μακροῦ ἔξενευ

κονταστηρίδα της, ή γενεά, πού θὰ σᾶς διαδεχθῇ, νὰ ἔχῃ τότε νὰ ἐπιδείξῃ στὰ ἄλλα ἔθνη ἑνα περιοδικό—ὅχι καλύτερο στὰ περιεχόμενα ἀπὸ τὴν «Διάπλασι»— ἄλλα ἐφαμιλλο στὴν ἔξωτερη μορφή μὲ τὰ τῆς Εὐρώπης. Καὶ τότε ἵσως πὰ δὲν θὰ θωρεῖται ταπεινωτικὸ τὸ νὰ γράψῃ κανεὶς γιὰ τὰ παιδιά, ποῦ εἶνε τὸ μελλον τῆς φυλῆς!

*Αθῆναι, Δεκέμβριος 1907.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ
καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου.

ΕΤΗΝ ΠΟΝΤΙΚΟΤΡΥΠΑ ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ Η' (Συνέχεια)

Η ΓΙΑΓΙΑ:— Λίρες!.. “Ελα, Χριστὲ καὶ Παναγιά! Μὰ εἴμαι ἔξυπνη ἢ διατερεύομαι; (Τοίχει τὰ μάτια τῆς, ἀνοίγει καὶ δεύτερον φυσάν.) Καὶ αὐτὸ λίρες!... κι' ἄλλες λίρες!... Μὰ ὁ Διάδολος λοιπὸς ἔθαλε ἔθω αὐτὸ τὸ χρυσάρι, γιὰ νὰ μὲ φέρῃ σὲ πειρασμό; Πάσι!.... ἔχασσα τὸ μυαλόμου!.. (Κτυποῦν τὴν θύραν. Μὲ τρέμουσαν φωνὴν ἐρωτᾷ:) Ποὺς εἶνε;

ΦΩΝΗ, ἔξωθεν:— ‘Εγώ, ή Κυρ' Αναστάσια.

Η ΓΙΑΓΙΑ, ὡς ἐξ ἐνστάτου, σκεπάζει τὸν θησαυρὸν μὲ τὸ ἐργόχειρόν της. Άλλα σχεδὸν ἀμέσως τὸν ξεσκεπάζει:— “Οχι, δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ κρύψω τίποτε. Μήπως τὰ ἔκλεψα;... Τέσσα τὸ καλλίτερο ποῦ θὰ ἔχω κ' ἑνα μάρτυρα... (Ξαγαντυοῦν. ‘Η Γιαγιά μὲ φωνὴν σταθεράν:) Εμπρός!

ΣΚΗΝΗ Σ'.

Η ΓΙΑΓΙΑ, ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ:— Καληστέρα σας, κυρία. Εἴδα τὴ λάμπα σας ἀναμμένη, καὶ τώρα ποῦ ὁ ἄντρας μου φυλάει κάτω τὸ σπίτι, ρογχαλίζων κοντά στὸ τζάκι, εἴτα μὲ τὸ νοῦ μου: «Ἄς πάω νὰ κούδενιάσω μιὰ σταλίτσα μὲ τὴν κυρία κεντήστρα! Μόνη της νὰ κάνῃ νυκτέρι, θὰ στενοχωρίσται ἡ καμμένη...» (Καὶ ίδιαν, μιρίζουσα τὸν ἀδέρα.) Σίγουρα δὲν ἔφαγαν κρέας ἀπόψε!... (Ἐξαφρά βλέπουσα τὰ χρυσᾶ νομίσματα ἐπὶ τῆς τραπέζης:) “Α!

Η ΓΙΑΓΙΑ:— Τί εἶνε;

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ, προσποιούμενη ὅτι δὲν εἶδε τίποτε:— Μά!.. εἶνε ἡ ἔκπληξης ποῦ ἀνέβηκα τὴ σκάλα... δηλαδὴ ἡ κούρασις... (Καὶ ίδιαν.) Κάλπικες λίρες φτιάνει;! «Θησαυρός!..» (Σελ. 36, στ. β'.) σματα.) “Ω!.. (Τρίβουσα

Η ΓΙΑΓΙΑ, σοβαρά:— ‘Ιδες, κυρ' Αναστάσια, τί ηῆρα...

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ, μὲ ἀπλησίαν:— Ήρατε;... ποῦ;

Η ΓΙΑΓΙΑ, δεικνύοντα τὴν κρύπτην:— Νά, ἔκει-μέσα.

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ.— Περίεργο! πολὺ περίεργο! (Γορατίζει εἰς τὸ πάτωμα καὶ χόνει τὴν μύτην τῆς εἰς τὴν τρύπαν.)

Η ΓΙΑΓΙΑ:— Κυνηγοῦσα ἑνα ποντίκι...

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ:— Τὸ ποντίκι σας;

Η ΓΙΑΓΙΑ:— Νά, τὸ ποντίκι μου... Πέφτει ἔνα κομμάτι σάπιο ἔύρο, καὶ φανερώνεται ὁλόκληρος θησαυρός...

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ:— Θησαυρός! Οπως στὰ πορχύουια, δημοσιούια, στὰ μυθιστορήματα!.. Ακούς, λέσι. Θησαυρός! (Σηκνευται καὶ χόνει τὰ χέρια τῆς στὸ χρυσάρι, φανέι καὶ παρατηρεῖ καλὰ τὰ νομίσματα.) Επειτα, ποδὸς τὴν Γιαγιάν.) Κυρία, δὲν μου κάνετε τὴν κάρι νὰ με τιμητήσετε;

Η ΓΙΑΓΙΑ:— Τὴν ίδια κάρι; Ή σου ζητοῦσα κ' ἔγω.

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ:— Εμπρός λοιπόν! (Ταυταὶ ἡ μιὰ τὴν ἄλλην, συγχρόνως, καὶ ἀφίνονταν καὶ δύο μικράν κραυγὴν πόνουν.)

Η ΓΙΑΓΙΑ, τρίβουσα τὸ κέρι τῆς:— Δὲν ἔνειρεσουμαι!

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ, κάμνοντα τὸ ίδιον:— Οὔτε ἔγω!

Η ΓΙΑΓΙΑ, δείχνοντα τὰ νομίσματα:— Τότε λοιπόν;

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ:— Νά, ἔγινατε πλουσία!

Η ΓΙΑΓΙΑ:— ‘Εγώ... πλουσία; ἔγω;’

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ:— ‘Αμή ποιός, ἔγω;... (Καὶ ίδιαν.) Ή κούμένη ἡ γρήσα... Δέν τη ζηλεύω... μ' ἄν εύρισκα κ' ἔγω κανένα θησαυρὸ στὴν κάμαρά μου, δὲν θὰ ἥταν ἀσχηματικό!

Η ΓΙΑΓΙΑ:— Εγώ... πλουσία; ἔγω;

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ, μέσα εἰς τὰ καλάμια καὶ τὰ

‘Εξέδρα τὸν Φαλήρον Διηγόρος τὸν Συνδρομητῶν εἰς τὸν 98ον Διαγωνισμὸν Δύσαν. (Τελε Απριλίου 1907, σελ. 311.)

ΣΟΦΙΑ ΣΠ. ΒΑΝΔΩΡΟΥ
MINA Γ. ΚΟΛΜΑΝ
Βραβευθεῖσαι ὑπὸ τὰ φευδώνυμα
‘Εξέδρα τὸν Φαλήρον Διηγόρος τὸν Συνδρομητῶν εἰς τὸν 98ον Διαγωνισμὸν Δύσαν.

ΔΙΑ ΝΑ ΤΙΝΗ ΑΝΘΡΟΠΟΣ
(ΡΩΣΙΚΟΝ ΙΥΘΙΣΤΟΡΙΝΑ, ΥΠΟ Β. ΝΙΕΜΕΡΟΒΙΤΣ-ΒΑΝΤΣΕΝΚΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Τὰ προτερήματα τοῦ Σάσα.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἥλιος ἥρχισε νὰ

κατή πολὺ. Ο Σάσας καὶ ὁ Βολτσών

ὑπέφεραν. Μόνον ὁ Βάσκας

ἔφανταν τοντίκια... καὶ κα-

θένα καὶ λέσι, ἔκρατοῦσε ἀπὸ

ἔνα κομμάτι χρυσάρι. Καὶ

ἥταν μέσα στὸ σπίτι

μας... Ἐξύπνησα καὶ

σᾶς ἀκούσα νὰ μιλάτε,

νὰ φωνάζετε... Τί συμ-

βαίνει;

‘Δὲν τὶς βλέπεις;

Πραγματικῶς, ὁ Σάσας ἐσκόπευε

μίαν ἀγέλην, ποῦ ἐκόλυμβούσεν.

Ο Βάσκας τὸν ἐκύτταζε μὲ με-

τὰ μάτια:) Καλέ, διειρεύομαι ἀκόμη;

Η ΓΙΑΓΙΑ:— ‘Οχι, ἀγάπη μου.

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ:— Όντειρεύομαστε

μὲ ἀνοικτὰ μάτια, κυρία Ἀννούλα!

ΑΝΝΟΥΛΑ (μὲ κραυγὴν χαρᾶς):—

Γιαγιά! Ο ποντίκιος τὰ ἔφερε αὐτά;

Η ΓΙΑΓΙΑ, μηχανικῶς:— Να!

(Ἐπειτα τὸ τέλος) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Henriette Bezançon)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1902

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

γάλην περιέργειαν. Ή τουφεκιὰ ἔπειτε, ή πάπιες ἀνοιξαν τὰ πτερά καὶ ἔπειταν...

— Πιπι!.. ἔνα σωρὸ σκοτώθηκαν!

— Εφώναξεν ὁ Βολτσών.

— Καλὴ τουφεκιὰ αὐτή, μὰ τὸ ναι!

— Είρωνεύθη ὁ Βάσκας.

— Μὰ ούτε ἔτην ἀκροποταμιά;

— Εἰ, ἔτην ἀκροποταμιά μπορεῖ...

— Θέλεις, Εξοχώτατε, νὰ κολυμπήσουμε;

— Μάλιστα... βράλε μας ἔξει.

— Ή βαρκούλα ἔγυροις πρὸς τὴν δύχην.

— Ανοησίες! Μόνον τὰ μολύβια

βουλιάζουν... Τὸ τουφέκι εἶνε καλό, Εξοχώτατε, ἀλλὰ θέλεις ἄλλον ἄνθρωπο.

— Σκαμός, βλάκα! ἀνέκραξεν ὁ Σάσας μανιώδης.

— Καὶ γιατί; ἐτόλμησε νὰ διαμαρτυρηθῇ ὁ Βάσκας.

— Γιατί ἔχει ‘τὸ δάσος; πουλιά;

— Οχι... ἀλλὰ μανιτάρια... πολὺ ώρα!

— Καὶ τί νὰ τὰ κάμουμε;

— Τὸ διατάξιμο λέπιαν.

— Αν ηθελες η Εξοχότης σου, ἐπρότεινε, υπάρχει τρόπος... Δέν σίγηνε τὸ σκύλο σου τὸ ποτάμιο νὰ φάξῃ λιγάνι;

— Νά, νά. Καὶ ἀκριθῶς τὴν στιγμὴν ποὺ ὁ Κολοβός, βυθισμένος εἰς ήδονικὴν ἔκστασιν, ἀπεθαύμαζε τὴν μούρην του εἰς τὸ νερόν, ἔξαφνα ἡσθάνθη ἔνα χέρι νὰ τὸν ἀρπάξῃ ἀπὸ τὸ περιλαίμιον καὶ νὰ τὸν πετῷ ἔξω ἀπὸ τὴν βάρκαν. Τρέμων ἀπὸ τὸ φῦχος, τυφλωμένος ἀπὸ τὰ νερά, ὁ σκύλος ὁ διοχίμασε νὰ ἐπιστρέψῃ. ‘Αλλ’ ὁ κύριος του τὸν ἀπώθησε, φωνάζων ἐπιτακτικῶς:

— Ψάξε!

